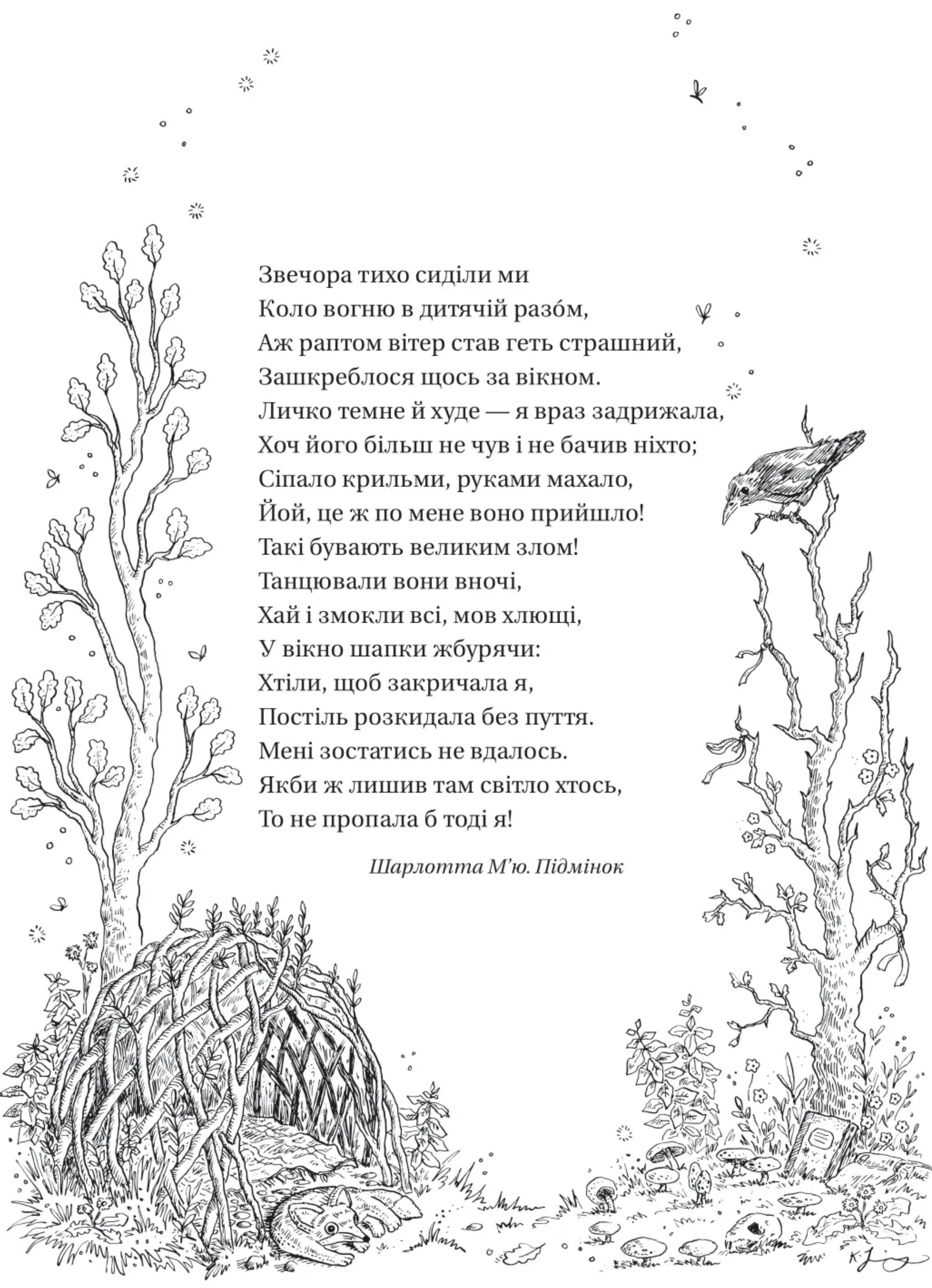

Звечора тихо сиділи ми
Коло вогню в дитячій разбм,
Аж раптом вітер став геть страшний,
Зашкреблося щось за вікном.
Личко темне й худе — я враз задрижала,
Хоч його більш не чув і не бачив ніхто;
Сіпало крильми, руками махало,
Йой, це ж по мене воно прийшло!
Такі бувають великим злом!
Танцювали вони вночі,
Хай і змокли всі, мов хлющі,
У вікно шапки жбурячи:
Хтіли, щоб закричала я,
Постіль розкидала без пуття.
Мені зостатись не вдалось.
Якби ж лишив там світло хтось,
То не пропала б тоді я!

Шарлотта М'ю. Підмінок

ПРОЛОГ

Перехожий натрапив на малу дитину, що сиділа на холодному бетоні в провулку й бавилася з обгорткою від контейнера для котячого корму. Коли дівчинку доправили до лікарні, кінцівки в неї вже посиніли від холоду. Вона була дрібна й зморщена, надміру худа, наче з паличок.

Дівчинка знала всього одне слово — своє ім'я. Рен.

Поки вона росла, її шкіра зберігала легкий блакитнуватий відтінок, через що скидалася на знежирене молоко. Названі батьки кутали її в куртки, пальтечка, мітенки й рукавички, та їй, на відміну від сестри, ніколи не бувало холодно. Її губи змінювали колір, наче перстень настрою, залишаючись синюватими й ліловими навіть улітку й рожевіючи лише біля вогню. А ще вона могла годинами бавитись у снігу, зводячи складні тунелі, влаштовуючи уявні бої на бурульках і йдучи до хати лише тоді, коли її кликали.

Вона була сильна, дарма що здавалася кістлявою та кволою. До восьми років навчилася підіймати торби з продуктами, з якими було важко її названій матері.

А до того як їй виповнилося дев'ять, зникла.

Дитиною Рен багато читала казки. Тож, коли прийшли чудовиська, знала: це тому що вона була поганою.

Вони пробрались у її вікно, піднявши раму й розрізавши сітку так тихо, що Рен спала собі далі, скрутившись калачиком довкола улюбленого іграшкового лиса. Прокинулась аж тоді, коли відчула, як її щиколотки торкнулися пазурі.

Перш ніж вона встигла закричати, пальці затулили їй рота. Перш ніж вона встигла захвицатися, її ноги притиснули до ліжка.

— Я відпущу тебе, — промовив різкий голос із незнайомим акцентом. — Але як розбудиш хоч когось у цьому домі, неодмінно пошкодуєш.

Це теж було як у казці, тож Рен стало лячно порушити правила. Вона лежала тихесенько й не ворушилася навіть тоді, коли її відпустили, хоча серце билось так завзято й швидко, що здавалося, ніби на той стукіт може прибігти її мати.

Щось егоїстичне в ній хотіло цього, хотіло, щоб мати таки прийшла, ввімкнула світло, прогнала чудовиськ. Правила ж не буде порушено, якщо маму розбудить лиш оглушливий стукіт її серця?

— Сядь, — скомандувало одне із чудовиськ.

Рен слухняно сіла. Та все ж із дрожем у пальцях заховала іграшкового лиса серед ковдр.

Поглянувши на трьох істот, які стояли обабіч її ліжка, Рен несамовито затремтіла. Двоє з них були високі й елегантні, із сірою, мов камінь, шкірою. Перша — жінка з водоспадом світлого волосся, підхопленого зубчастою короною з обсидіану, і в сукні з якоїсь сріблястої матерії, що струменіла довкола неї. Жінка була вродлива, проте жорстокі обриси її вуст попереджали Рен, що їй не варто довіряти. Чоловік поруч, у чорній

короні й одязі з тієї самої сріблястої матерії, був такий схожий на жінку, наче вони зійшли із шахової дошки.

Поряд із ними стояла висока зловісна істота — кощава, з блідою, наче гриб, шкірою і пишним, неслухняним чорним волоссям. Але найбільше впадали в око довгі, схожі на кігті пальці.

— Ти наша донька, — промовило одне із сіролицих чудовиськ.

— Ти належиш нам, — прохрипіло інше. — Ми створили тебе.

Вона знала, що таке *біологічні батьки*: вони були в її сестри — милі люди, що приїздили в гості й були схожі на неї, а ще часом привозили бабусь і дідусів, пончики або дарунки.

Колись вона теж хотіла мати біологічних батьків, але ніколи не думала, що її бажання може вилитися в такий кошмар.

— Ну, — мовила жінка в короні, — невже тобі нема чого сказати? Надто вражена нашим маєстатом?

Істота з пальцями-кігтями стиха негречно пирхнула.

— Мабуть, так і є, — сказав чоловік. — Як же ти радітимеш, коли ми заберемо тебе звідси, малий підмінку. Вставай. І поквапся.

— Куди ми йдемо? — запитала Рен. Вона зі страху вчепилася пальцями в постільну білизну, неначе могла зберегти своє звичне життя, просто тримаючись достатньо міцно.

— До Фейрі, де ти будеш королевою, — промовила жінка. Їй годилося б розмовляти улесливо, та замість цього вона гарчала. — Невже ти ніколи не мріяла, як хтось прийде до тебе й скаже, що ти не смертне дитя, а зродилася із чарів? Ніколи не мріяла про те, щоб перенестися зі свого жалюгідного дрібного життя до життя безмежно величного?

Рен не могла цього заперечувати. Вона кивнула. Горло запекло від сліз. Ось де вона схибила. Ось воно, зло, виявлене в її серці.

— Я припиню, — прошепотіла вона.

— Що? — запитав чоловік.

— Можна мені залишитись, якщо я пообіцяю більше не загадувати таких бажань? — запитала вона тремтливим голо-
сом. — Будь ласка!

Жінка так сильно вдарила Рен по щоці, що ляпас прозвучав, як гуркіт грому. Щока заболіла. Хоча в очах Рен забриніли сльози, дівчинка була надто вражена й сердита, щоб заплакати. Її ще ніхто ніколи не бив.

— Ти Сурен, — сказав чоловік. — А ми твої творці. Твої отець і ненька. Я — лорд Джарел, а вона — леді Нор. Супроводжує нас Богдана, буревідьма. Тепер ти знаєш своє справжнє ім'я, тож дозволь показати тобі твоє справжнє обличчя.

Лорд Джарел простягнув до неї руку й зробив такий жест, ніби щось розривав. І зсередини показала їй страхітлива сутність, що відбилась у дзеркалі над комодом: шкіра кольору знежиреного молока поступилася місцем блідо-блакитній плоті кольору запалих вен. Розтуливши вуста, Рен побачила гострі, наче в акули, зуби. Лише її очі, що нажахано витріщилися на неї, залишилися такими, як були, — великими й зеленими, наче мох.

«Мене звати не Сурен, — хотілося сказати їй. — І це обман. Це не я». Але, навіть подумавши про це, вона усвідомила, як схоже на її ім'я звучить Сурен. Сурен. Рен. Дитяче скорочення.

Дитина-підмінок.

— Встань, — мовила висока, величезна істота з довгими, як ножі, нігтями. *Богдана.* — У цьому місці ти чужа.

Рен слухала звуки будинку, гудіння обігрівача, далеке шкрябання кігтів їхнього пса, що спав і занепокоєно дряпав підлогу, біжучи крізь сновидіння. Постаралася запам'ятати кожен звук. Усе перед очима розпливлося від сліз, але вона закарбувала в пам'яті свою кімнату — від назв книжок на полицях до скляних очей ляльок.

Крадькома наостанок погладила синтетичне хутро лиса й притиснула його до ліжка, глибше ховаючи під ковдрами. Якщо він залишиться там, то буде в безпеці. Рен здригнулася й вислизнула з ліжка.

— Будь ласка, — промовила знову.

Кутик рота лорда Джарела піднявся в жорстокому усміху.

— Ти більше не потрібна смертним.

Рен мотнула головою, бо це не могло бути правдою. Мати й батько *любили* її. Мати зрізала скоринки з її бутербродів і цілувала Рен у кінчик носа, щоб та хихотіла. Батько дивився кіно, пригорнувшись до неї, а згодом, коли вона засинала на дивані, відносив її до ліжка. Вона знала, що вони її люблять. І все ж упевненість, із якою говорив лорд Джарел, підживлювала її жах.

— Якщо вони визнають, що бажають, щоб ти лишилася з ними, — промовила леді Нор, нарешті стихивши голос, — можеш залишитися.

Рен з ошалілим серцем тихенько вийшла в коридор і примчала в кімнату до батьків так, ніби їй наснився кошмар. Човгання її ніжок і нерівне дихання розбудило їх. Батько сів, а тоді жахнувся та прикрив рукою матір, намагаючись її захистити. Та поглянула на Рен і закричала.

— Не лякайтеся, — сказала вона, підійшовши до ліжка збоку й вчепившись маленькими рученятами в ковдри. — Це я, Рен. Вони щось зі мною зробили.

— Геть звідси, чудовисько! — гаркнув батько. Вийшло так лячно, що Рен стрімко позадкувала до комода. Вона ще ніколи не чула, щоб він так кричав, принаймні на неї.

По її щоках текли сльози.

— Це я, — повторила вона, і їй урвався голос. — Ваша донька. Ви мене любите.

Кімната була достоту така, як завжди. Світло-бежеві стіни. Невелике двоспальне ліжко з білою периною, забрудненою